

Arrest

nr. 78 779 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 30 maart 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 14 april 2011 is het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 67 277.

1.2. Op 6 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie de beslissing tot weigering tot in

overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2008;

Overwegende dat de persoon (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op (...)

Overwegende dat betrokkene op 30.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 18.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst, Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten te kunnen toevoegen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog steeds wacht tot dat zijn documenten (o.a. paspoort) opgestuurd zullen worden. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen contract meer zou hebben met zijn familie, omdat hij met hen ook problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart enkel nog contact te hebben met een vriend, die niet op de hoogte zou zijn van zijn familiale problemen. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dergelijke elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met het nationaal nummer van zijn vriend een volmacht zou hebben verkregen voor zijn vriend opdat deze vriend een paspoort zou kunnen gaan aanvragen voor betrokkene. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij voert als “Eerste middel” aan “Geen onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming - schending art. 48/4 §1 Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Ariha te Palestina en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13 quater af waarbij wordt geweigerd de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde “kwatificatierichtlijn”, Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term “reëel risico” dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet)

wordt Verzoekster geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal haar de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van Verzoekster in haar land van herkomst;
- Ernstige bedreiging van het even of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van Verzoekster op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Uit internationale rapporten blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Palestina onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten met Israël waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Voortdurende schending van mensenrechten zijn in de regio van Ariha alsook daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de daden van agressie lastens de burgerbevolking. Uitwijken naar een andere regio buiten Ariha is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Human Rights Watch en Amnesty International waar de actuele situatie in Palestina gedetailleerd wordt beschreven:

- "Israel: End Restrictions on Palestinian Residency"

(<http://www.hrw.org/news/2012/02/05/israel-end-restrictions-palestinian-residency>)

- "Israel: High Court Rulings Undermine Human Rights"

(<http://www.hrw.org/news/2012/01/30/israel-high-court-rulings-undermine-human-rights>)

- "Record number of Palestinians displaced by demolitions as Quartet continues to talk"

(<http://www.amnesty.org/en/news/record-number-palestinians-displaced-demolitions-quartet-continues-talk-2011-12-13>)

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Palestina er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de Palestijnse autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

2.1. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3

van de vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad wijst erop dat aangezien de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen ertoe leidt dat in het geval dat er wordt beslist dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoeker toont daarbij niet aan dat de verwerende partij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet thans niet dienstig kan worden aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt onder meer uitdrukkelijk overwogen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4 van vreemdelingenwet dat handelt over de subsidiaire bescherming, nu hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag bevestigt dat hij geen nieuwe stukken kan neerleggen, geen contact meer heeft met zijn familie en dus ook geen nadere informatie heeft. Wat de algemene situatie in Israël betreft stelt de Raad vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat *“verzoeker zijn identiteit niet aantoonst”* en *“ook niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de Westelijke Jordaanoever”* (RvV 14 april 2011, nr. 67 277) en verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag nog steeds op identiteitsdocumenten wacht en hiervoor een vriend zal inschakelen. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht geen rekening te kunnen houden met stukken die niet werden neergelegd. Voorts kan de relevantie niet worden ingezien van verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Israël wanneer hij verklaart afkomstig te zijn uit de Palestijnse gebieden. Verzoeker maakt met zijn theoretisch en algemeen betoog in het verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft voorgelegd die een ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3. Verzoeker beroept zich in een *“Tweede middel”* op de *“Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in zijn land van herkomst - schending van art. 3 EVRM”* en betoogt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit internationale rapporten duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Palestina onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Door weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden. Bijgevolg dient de vraag van Verzoekster tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.2. *In casu* dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij een bevel heeft gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten binnen de zeven dagen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij gedwongen wordt terug te keren naar haar land van herkomst, noch zal zij naar dit land worden gerepatriëerd. Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij zich blijft steunen op dezelfde feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van

haar eerste asielaanvraag. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd reeds bij de eerste asielaanvraag getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij afgewezen om reden dat zij haar beweerde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de door de verzoekende partij aangebrachte algemene informatie geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties. Aldus dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij *in casu* onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Het tweede middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK